

Varga László Edgár

RIMBAUD 2.

(ARTHUR RIMBAUD AFRIKAI VERSEIBŐL)

most már megint nyugtalanul alszom
mint amikor még költő voltam
felriadok minden hollónesze

de már eldöntöttem: nincsen pardon
inkább az anyám lásson holtan
minthogy verset írjak hűs noteszbe

és hát afrikában nincs is holló
csak firkálok pár sort míg eljő
álmom szekere Európából

mint fehér segg olyan itt a hold – ó
fekete törzs a sok sötét felhő
s fekete nő int felém az ágyból

hogyan hagyjam most a papírt és a tust
nyílik ölen a piros rózsza
nekinyomom most a fehér falnak

a sötétség most éppen szertefut
hasad a hajnal vörös húsa
mint a szétnyíló szeméremajkak

*

vörös a szemem
mint amikor még hittem a szerekben
és az álmhoz nem kellett lehajtanom a fejemet
amikor mintha levegőt vennék úgy írtam
e versikeforma sorsjegyeket

sors
szép szó
de mit is jelentek
most éjjel négy óra van
és ha ma sem tudok aludni egy órát
meg fogom ölni magam

nincs nekem sorsom
mit írhatnék még le
hogy nincs íze sónak és cukornak
hogy ragasztott szárnyú pegazust rejtenek
a dohos hűgyszagú lélekólak?

az ég legnagyobb ajándéka mégis az
hogy itt vagyok
s látom mily nagy helyen pöffeszkednek
a kerti törpék
és miképpen szoronganak
a nagyok

legvégül mégis meg kell bolondulni
mindenkinek – azt hiszem
meg kell hasonlani önmagaddal
és megtanulni járni a vízen

kenyeret és halat osztani a népnek
megosztani velük a tudásod
másképp hogy is nőne fel ellened
a te külön bejáratú júdásod?

ez mégis egy vers úgy tűnik
egy repedezett elme műve
úgy tört fel mint a forró láva
de most már nagyon ki van hűlve

*

borban tényleg jók – egye meg a fene
de szerelmüket nem ajánlom afrikának

szánom korom a sok kifent pojácát
s a repedt sarkú dámák seregét
kik magukat úrinőnek tartják
de leszarják a vécé peremét
a templomban katolikusabbak mint a pápa
az ájtatosságban egymást hergelik
de ha fütyyentenek a fess lovászlegények
maguk az ólban kínálják fel nekik
szoknyájuk oly könnyedén hajtják fel
miként a kereszteket vetették vasárnap
„meglátogattam jó anyám” – hazudják
ha uruk holjártukról érdeklődik másnap
a férjek akik míg nejük szülői vizitben
volt épp ők a konyha fenekén
voltak a szakácsnő kövér fenekében
elveszve miként pusztában a nép
s ha kulináris kíváncsiságuk bételt
és kiadták mi legyen a vacsora
rohannak a kocsmába piálni
reszketve szállnak fel a kocsira
de előbb még a legényeknek ők is
odatartják a lötyyedt seggüket
– kinék esze van az franciahonban
lovásznak áll és urakon üget

*

nehéz szeretni
gyűlölni könnyebb
és legkönnyebb a megvetés
már számozom a lapokat
amikre éjszakánként írok és
amikre olykor rálöttyen italom

szereztem abszintot
nem volt olcsó
de a mámor az igazi hatalom

most újra kitalálok egy nőt
vagy egy férfit
kinek a vonásai vonzanak
felhő takarja a bamba holdat
négy órája lement a nap

levetkőztetem
hogyan lássam jól a testét
az izzadt hajlatokra
gyenge fényt szór a gyertyaláng
köldöke alatt a szőre bokra
a legpompásabb költemény

csak képzelődök s csak írom ezt
de a farkam máris jó kemény

néger babám az ágyon
alszik – néha elfelejt szuszogni
most felébresztem és megbaszom
aztán majd megpróbálok aludni

*

most épp egészen könnyen létezem
a halhatatlanság ilyen lehet
amikor nincs tétje már semminek
s csak magamra kulcsolom két kezem
zsibbadás a falnak vetett hátban
feledett álmok hideglelése
a vágy hideg operálókése
az ifjúkor mikor kiabáltam
– most hallgatom mit kiáltottam rég
és csodálkozom magamon nagyon
hisz nincs a nap alatt már új vagyom
itt afrikában van homok elég
majd rám takargatják paplan helyett
(a halhatatlanság milyen lehet?)